

Tako se je močno obodel zavidni Storž. Po obrazu in rokah je krvavelo vse polno ranic in prasek, a tudi obleke se ni zbala zlobna robida.

S prva si briše Storž krvaveče ranice, toda kmalu jame poluglasno govoričiti: „Sreča moja, da si nisem še poškodoval kakega uda. S tako visoke črešnje pasti ni kar si bodi! Le ta krivenčasta robida je bila odveč. Kako me skeli, tristo zajcev! Gospodarju porečem, da me je sivka hotela pobosti in tako sem umaknivši se zagazil v robidovje...!“

Glasen smeh se zasliši s črešnje.

„Kaj te je pa tako naglo prineslo gor in celo na to črešnjo, na katero še jaz nisem mogel priti?“ čudi se Storž Ivotu in osramočen odide. Ivo pa nabere polno košarico slastnega sadu in se vesel povrača domov, češ: „Sebičnost ne prinaša nikakega prida!“ —e.

Leska in dren.

(Basen.)

Lepe, vitka leska se je vzpenjala ošabno poleg krivenčastega dreva, govoreč: „Poglej moje veliko listje in sladke leščnike, s kojimi razveseljujem živahne otroke in godrnjavega polha! Toda visoka in kot sveča ravna postava, ta je še-le kaj vredna! Tvoje listje je pa majhno, sad trpek in kisel, da človeku usta navzkriž vleče, in kaj naj še porečem o postavi? Vsa zvita je, kot bi jo lomil neprestani krč. Po vsej pravici zavzemam jaz prvo mesto mej grmovji!“

Užaljen je nelepi dren zrl molčé predse.

Kar jo primaha mimo človek s sekuro na rami in videč lepo leskovo debelce je ročno odseče, da si nasadi nanje svoje orodje.

„Neumnica!“ viknil je sedaj krivljasti dren močno iznenadjen, „prav to, s čemur si se tolikanj ponašala, doneslo ti je pogubo!“ —e.

